ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 17. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1951 р.

РІК ВИДАННЯ XI

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

НА ВЕЛИКИХ БУДОВАХ

— Будьте ласкаві, машину подано!

КІНЕЦЬ ДРУЖБІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Якої ти думки про мою нову п'єсу?..
— Гм-м... Якщо говорити відверто...
— Он що... Тоді мене не цікавить в а ш а думка!..

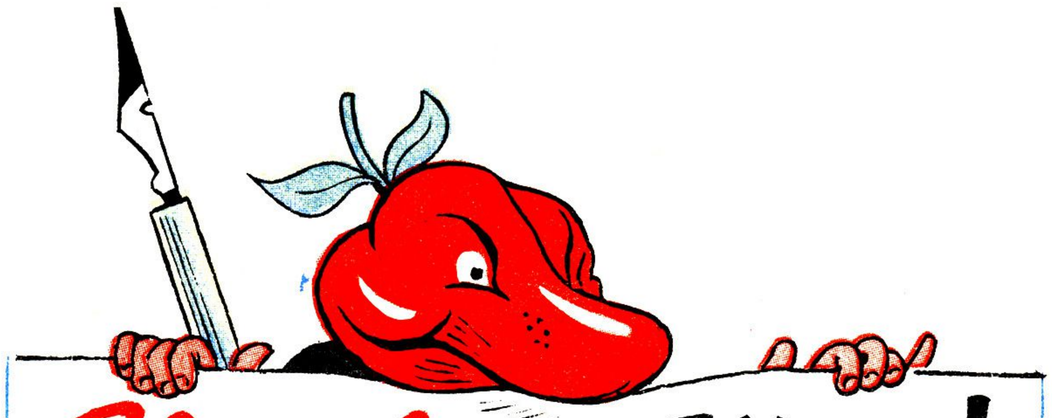

Ровенська область. Начальникові будівельно-монтажного управління № 11 т. ВОЛКОВУ Т. Д.

Не дуже шановний Тимофію Дмитровичу!

Повірте, що я далекий від всіляких забобонів. Я від душі сміюся, коли бачу людину, яка неодмінно хапається за гудзика при зустрічі з попом, яка блідне і втрачає спокій, коли їй чорна кішка перебіжить дорогу, яка вірить у «планиди», «чортові дюжини», в можливість народитися «в сорочці» й тому подібні чудеса.

Але, коли я думаю про вас, коли проглядаю сторінки вашої господарсько-керівної біографії, то кожного разу ловлю себе на тому, що починаю вірити в існування чудес. Мені починає здаватися, наприклад, що ви, Тимофію Дмитровичу, народилися в сорочці і, завдяки цій щасливій обставині, ідете своєю життєвою стезею легко, з підскоком, без найменших аварій і потрясінь навіть за таких обставин, навіть на таких поворотах, де кожний смертний неминуче розбив би лоба.

А вам везе. Везе чудесно, везе, як ніколи й нікому.

Лише в минулому році кероване вами БМУ № 11, не виконавши виробничого плану, завдало державі величезних збитків. Ясніше: за один рік ви розтринькали 2 мільйони 295 тисяч карбованців державних грошей.

Як це трапилось і чому це трапилось? Відповідь на це питання знайти не важко.

1. На будівництві процвітали антимеханізаторські настрої. Прекрасні, високопродуктивні механізми простоювали, а всі роботи проводились методами епохи «царя Панька, коли ще була земля тонка».

2. Ви по-варварськи ігнорували фінансову дисципліну. Держава відпускала вам кошти на будівництво, держава наказувала вам бути ощадливим скрізь і в усьому, не витрачати марно жодної копійки, а ви, пробачте за різкість, залізали в касу з руками-ногами й, не моргнувши оком, кидали величезні суми буквально на вітер.

3. Бракоробство, низька трудова дисципліна, анархія були хронічною хворобою БМУ № 11.

2.295.000 карбованців — це не крапля в морі. Це щонайменше 2 школи-десятирічки з обладнаними кабінетами й лабораторіями! Це, як хочете знати, ціла вулиця хороших двокімнатних житлових будинків!

Що робити з людиною, яка завдала такої шкоди державі? Її треба негайно зняти з керівного поста й посадити на лаву підсудних. Це — щонайменше! Але вам повезло. З вас, як кажуть, не впала жодна волосина. Все скінчилося тим, що ліберали з тресту «Цукробуд» визнали вашу роботу незадовільною (строго провчили!) і... доручили вам будівництво Мізоцького цукрозаводу.

Ви й у Мізочі встигли наробити збитків. Ви й у Мізочі провалюєте будівництво. Ви й тут створили обстановку, яка сковує творчі сили колективу будівельників і живить лише всіляких пройдисвітів і любителів легкої наживи.

Добрався, нарешті, до вас Мізоцький райком партії. Деякі члени бюро категорично сказали:

— Виключити Волкова з лав партії.

— Віддати Волкова під суд!

Але вам знову пощастило вийти сухим із води. Вам навіть догани не записали, вам навіть не зауважили. Комуністи написали про вашу бурхливу «діяльність» у промисловий відділ Ровенського обкому КП(б)У, думали, що там знайдеться на вас управа. Даремні сподівання! В обкомі на вас навіть пальцем не покивали.

Везе вам, Тимофію Дмитровичу! Везе, як у добрій казці!

Ідете ви своєю життєвою стезею легко, з підскоком, без найменших аварій і потрясінь навіть за таких обставин, навіть на таких поворотах, де кожний смертний неминуче розбив би собі лоба.

Ну, як тут не повіриш, що ви народилися в сорочці? Скажіть, як?

Привіт од серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

І. ГАЙДАЄНКО

З вірогідних джерел

Радянський торговий представник в одній із західних держав відправляв до Москви свого співробітника у службовій справі. Пароплав одпливав увечері, а вранці чиновник поліції повідомив торгпредство, що фотокопія від'їжджаючого співробітника не схожа на оригінал, що оригінал першого підпису від'їжджаючого не подібний до оригіналу другого підпису, що третя графа в другій анкеті заповнена неправильно, що четвертий параграф — ідентичний, а восьмий артикул не додержаний, що стаття перша другого аркуша не відповідає на питання статті другої першого аркуша, — одне слово, власті затримали виїзну візу.

Петрові Івановичу Петрову — радянському торгпреду в цій державі довелося змарнувати цілий день на роз'їзди від міністерства закордонних справ до департаменту поліції, від департаменту поліції до міністра торгівлі і судноплавства, — зрештою він мусив звернутися до радянського посольства, і тільки о другій половині дня виїзну візу було оформлено.

Увечері Петро Іванович Петров повернувся до себе в загородній котедж і з полегшенням зітхнув. За вечерею торгпред пригадав, що йому треба написати особистого листа в Москву з цілою низкою прохань і доручень. Подивившись на годинник, він механічно промовив: «Лишилась одна година».

Похапцем він висмикнув з блокнота кілька аркушів паперу і заходився швидко писати. Списавши перший аркуш, він закінчив своє послання на другому. Коли було поставлено дату та підпис, Петро Іванович в думці запитав себе: «Нічого не забув?.. Звичайно, забув... Привіт Полікарпову і Гнатенкові». Щойно він зібрався поставити «Р. С.», як велика, незграбна крапля зірвалася з пера і від неї, як промені, попливли чорнильні лінії. Петро Іванович взяв третій аркуш і швидко переписав кінцівку листа. Потім зім'яв аркуш з плямою, кинув його в корзину для паперів і, вкладаючи аркуш у конверт, подався до машини, щоб не спізнитись до відпливу пароплава.

* * *

Містер Тріл — кореспондент солідної нью-йоркської газети в цій державі, обережно розгладжував електричним утюгом мокрий папірець, покритий синіми чорнильними плямами та смугами.

— Хо-хо! — вигукнув Тріл, розглядаючи висушений папірець. — Пахне хорошим бізнесом!

За хвилину на столі з'явилася купа словників — і кореспондент заходився перекладати «російський документ». Старанно, із скрупульозністю експерта, він перекладав слово по слову, всебічно вивчав кожну фразу — і, нарешті, папірець розкрив перед ним свою таємничу суть.

У «російському документі» говорилося: «Вам добре відомі «достоїнства» цієї сльозоточивої, горлодерної продукції. Ще раз нагадую: «Ява», «Делі» і «Дербі». Хай не лякає вас кількість. Зважте, що мені допомагають мої іноземні колеги. Бувайте здорові. Заздалегідь вдячний. Чекаю. З пошаною Ваш П. Петров».

Містер Тріл збуджено ходив по кімнаті і гарячково барабанив пальцями по своїй лисині.

— Так, так... — розмовляв він сам із собою. — Російська змова. Ну що ж, це непогано. Таке відкриття принесе мені не одну тисячу доларів.

Не гаючи дорогого часу, містер Тріл того ж дня настрочив кореспонденцію, і того ж дня телетайп поніс рядки, повні сенсаційної таємничості і тривоги, через Атлантику в США.

Повідомлення Тріла прозвучало в Штатах, як гарматний залп серед кулеметної тріскотні.

Із сторінок ранкових херстівських газет стрибав ув очі великий заголовок: «Російська змова проти суверенітету країн південно-східної Азії і Австралії!!!».

А нижче жирним курсивом повідомлялось про те, що з вірогідних джерел стало відомо про велику російську змову з конспіративними центрами на острові Ява, в індійській столиці Делі і в невеличкому австралійському містечку Дербі.

«Росіяни, — повідомлялось далі, — збираються застосовувати сльозоточиві і горлодерні гази. Очолює змову П. Петров, якому допомагають його іноземні колеги. («Треба думати, колеги з країн народної демократії», — говорилось в примітці редакції). Петров з цинізмом вимагає прислати йому побільше отруйних речовин!».

В кінці кореспонденції подавалась фотокопія російського документа, одержана по більдапарату з Європи. Надвечір повідомлення Тріла передрукували інші газети, переказали радіокоментатори з «Голосу Америки», підхопили кореспонденти західноєвропейських країн. Сенсація, як луна, носилася в ефірі, в телефонних трубках, сірими рядками осідала на газетних сторінках: «Росіяни загрожують Індії! Ява в російських руках! Австралія готова відбити всі атаки росіян!».

Містер Тріл одержав вітальні телеграми від друзів, від знайомих, від співробітників.

Секретний відділ розвідки Сі-Ай-Сі запропонував Трілу велику суму за оригінал російського документа. Діячі з держдепартаменту і складачі білих, чорних і голубих книг попросили Тріла повідомити деталі про його патріотичну діяльність.

— Хо-хо! — вигукнув містер Тріл, задоволено потираючи руки.

* * *

Петро Іванович Петров, іронічно посміхаючись, читав повідомлення впливової газети в цій західній державі «Про російську змову».

— Ніно! — звернувся він до дружини. — Послухай-но маячню божевільних.

Він хотів прочитати своїй дружині кілька рядків, але раптом зам'явся. Він побачив сфотографовану другу сторінку листа, адресованого Афанасію Ананійовичу в Москву, з великою чорнильною кляксою, що розпливлася до розмірів печатки, і своїм власним підписом.

— Що з тобою? — злякано запитала дружина.

— Нічого, нічого, — відповів чоловік. — Ти не знаєш, куди викидають сміття з моєї корзини?

— В ящик, звичайно, в ящик... — відповіла здивована дружина, часто кліпаючи очима.

Петро Іванович посміхнувся.

— Зрозуміло... От де воно — їхнє вірогідне джерело.

І пояснив жінці все, що трапилось.

* * *

У той же час у Москві Афанасій Ананійович, приятель Петрова, читав лист торгпреда.

«Прошу, дорогий Афанасію Ананійовичу, вислати мені 100 коробок «Яви», 100 — «Делі» і, якщо є, 100 — «Дербі». Всі мої тютюнові запаси вийшли, і я з жахом починаю думати, що скоро і мені доведеться курити цей план-маршалльський мотлох — сигарети».

Він узяв другу сторінку і читав далі:

«Вам добре відомі «достоїнства» цієї сльозоточивої, горлодерної продукції. Ще раз нагадую: «Ява», «Делі» і «Дербі». Хай не лякає Вас кількість. Зважте, що мені допомагають мої іноземні колеги. Бувайте здорові. Заздалегідь вдячний. Чекаю. З пошаною Ваш П. Петров».

Афанасій Ананійович пішов виконувати замовлення свого приятеля.

...А Петров, заспокоюючи дружину, говорив:

— Я прошу тебе не хвилюватись. А в майбутньому всі непотрібні папери хай викидають у таке «невірогідне джерело», як каналізація.

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

БІЛЯ ПАРАДНОГО ПІД'ЇЗДУ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

На ряді підприємств Міністерства промисловості будівельних матеріалів УРСР (міністр т. Шинкарьов) панують антимеханізаторські настрої, робота провадиться прадідівськими методами.

— Даремно чекаєте — міністр не приймає!

«ДВА ВЫСШИХ ОБРАЗОВАНИЙ»

Директорові Завадівського сільськогосподарського технікуму (Одеська область) пише З. М. Пробер — з Одеси:

«У меня два высших образований: Институт Народного образования и Харьковский нем. факультет.

Прошу сообщить имеется ли вакантное место преподавателя по нем. языку и если не имеется ставка по нем. языку, то можно пополнить ставку уроками рус. языка и литературы. Ответить прошу обратной почтой...»

Дирекція технікуму відповідає З. М. Проберу «обратной» поштою Перця:

До двох «высших образований» вам, т. Пробер, невистачає ще однієї освіти — початкової. Поповнити цю прогалину можна «уроками рус. языка», скажімо, в четвертому класі.

БАТЬКО

Іван Петрович рішуче штовхнув двері і зайшов до кабінету директора школи.

— Моє вам шанування! Кислий Іван Петрович, директор «Рибзбуту», — відрекомендувався він.

— Дуже приємно. Прошу сідати, — привітно зустріла його директор школи. — Слухаю вас.

— Я, шановна товаришко, відносно свого синка. Хоч як це прикро, але я вимушений констатувати сумний факт: школа не виховує мою дитину. Вчиться хлопець погано, дисципліна в нього нікудишня, уроків він не готує. Куди ж дивиться школа?

Іван Петрович забарабанив пальцями по столу, — відповідайте, мовляв, я вас слухаю!..

Марія Андріївна (так звали директора школи) уважно глянула на Івана Петровича.

— Вибачте, — перепитала вона, — як ви сказали ваше прізвище?

— Кислий... Іван Петрович Кислий.

— Так ви батько Кислого? — привітно посміхнулася Марія Андріївна. — Дуже рада познайомитися з вами. Дуже рада. Вітаю вас, Іване Петровичу! Ваш син — гордість 5 «б» класу.

Кислий засовався на стільці.

— Бачите, мм... мені нема часу займатися уточненням таких деталей — «а» чи «б». Досить того, що мій син іменно в п'ятому класі і вчиться погано...

— Погано?! — здивувалася директор. — Звідки це ви взяли? Наскільки мені відомо, ваш син дисциплінований піонер, відмінник! Ще раз кажу — він гордість 5 «б» класу.

— Гордість? Двієчник і шибеник — гордість?! Добре ви знаєте своїх учнів! — зло засміявся Кислий.

— Не розумію! — розвела руками Марія Андріївна. — Ви батько чи не батько Кислого?

— Тобто, що значить — батько чи не батько? — обурився Іван Петрович. — Звичайно, батько.

— А ви його щоденник переглядаєте? Підписуєте?

— Аякже! Дружина завжди переглядає, підписує й доповідає мені про його двійки.

— Про які двійки?! — почала вже сердитись Марія Андріївна. — Послухайте, товаришу, мало того, що ви ніколи не буваєте в школі...

Кислий знов засовався на стільці.

— Вибачте, але в мене своїх обов'язків по горло... Я не можу. Школа покликана... Вона повинна...

— Правильно! Школа повинна, школа покликана, — повторила директор. — Але батьки теж повинні й теж покликані...

Кислий нетерпляче глянув на годинника.

— Мені ніколи... Я попросив би вас...

— Хвилинку! — перебила його Марія Андріївна. — А як звуть вашого сина?

— Володька, звичайно...

— А-а-а, — засміялася Марія Андріївна, — тепер зрозуміло. Ви не туди потрапили. Нашого Кислого звуть Василем, Васею...

— Тобто як Васею? — розгубився Іван Петрович. — А Володька?

— А Володька ваш, очевидно, вчиться не в нас... Але ви не турбуйтесь, ми зараз вияснимо... Олю, — попросила вона секретарку, — подзвоніть до сусідніх шкіл, спитайте, в котрій із них вчиться Володя Кислий...

За кілька хвилин секретарка повідомила, що син Івана Петровича вчиться в школі № 4, у 5 «а» класі.

— Це біля банку, — співчутливо пояснила вона.

Нічого не відповівши і не попрощавшись, приголомшений Іван Петрович вийшов з кабінету. Вже на вулиці його наздогнала секретарка й віддала забутий портфель.

Кислий ішов вулицею, повісивши голову. Свіжий вітерець трохи остудив його.

— І як це я не догадався розпитати в дружини, де вчиться цей капосний Володька? — картав він сам себе. — Скандал!.. Ну, підожди, шибенику! Прийдеш додому, я з тобою не так поговорю. Знатимеш, як підводити батька!..

Ю. ЗАСЛАВСЬКИЙ.

м. Артемівськ.

МАЙЖЕ ЗА П. ФЕДОТОВИМ

Мал. Р. МАТУСЕВИЧА

Слідом за Ісландією США збираються окупувати й Норвегію.

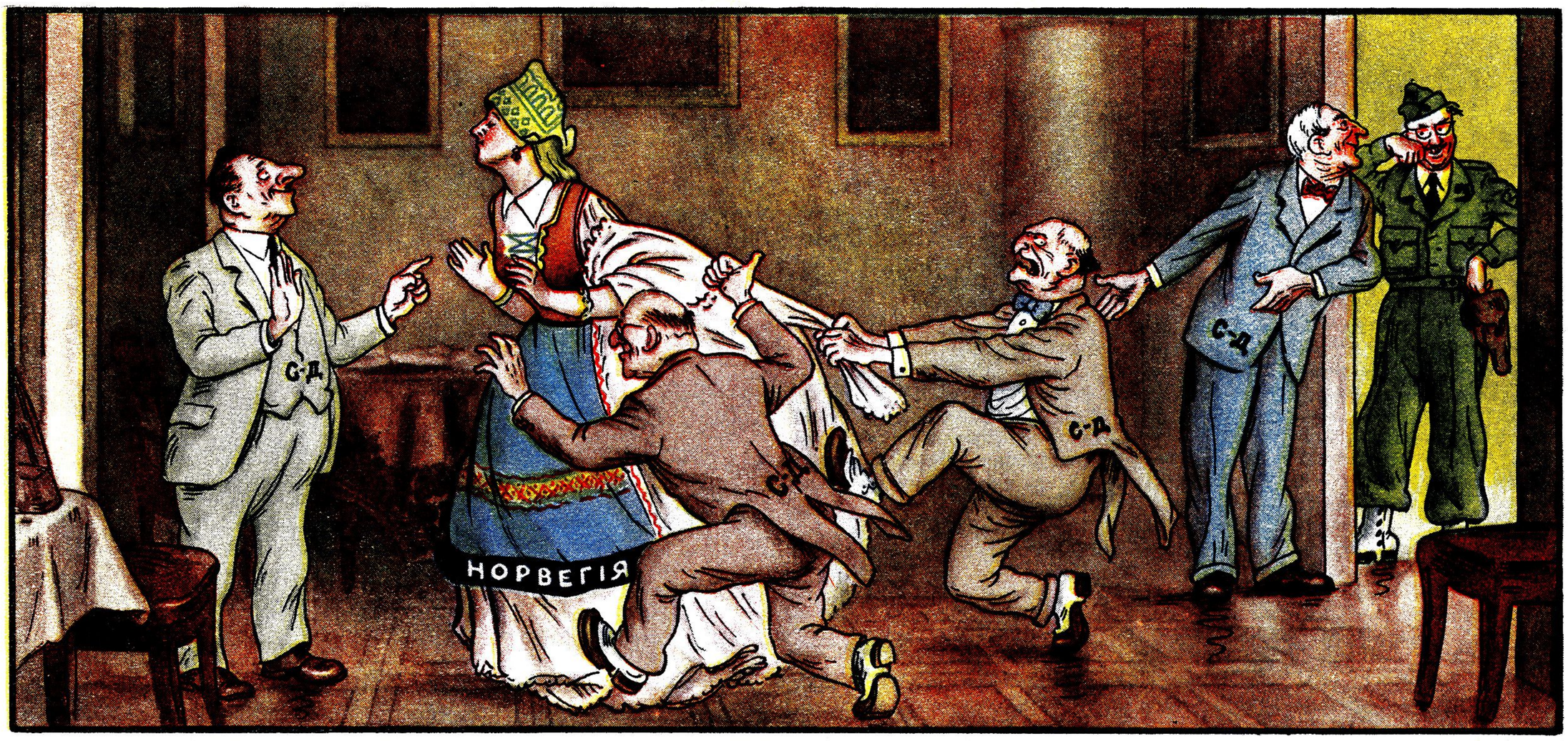

Сватання американського генерала.

Хвальби — повні торби!

ВИЯВЛЯЄТЬСЯ, серед критиків, літературознавців і мистецтвознавців є не тільки захвалювачі. Є й самохвали.

Захвалювачі у своїй творчості, як правило, темпераментні, витіюваті, витвори їхньої фантазії — буйні, у них що не думка — гіпербола, що не речення — фонтан, що не фраза — ріка.

Самохвали — трохи стриманіші, більш помірковані.

Наприклад...

ТВОРОНЬКИ-ЧАРОНЬКИ

Критик М. Шумило написав літературно-критичний нарис про О. Гончара, автора ряду хороших творів. Хвалити цього письменника є за що, і його хвалили немало. Але найхвалебніші рецензії бліднуть, коли їх порівняти з літературно-гіперболічним нарисом М. Шумила.

Олесь Гончар — «людина з гарячим серцем» (стор. 9),— пише Микита Шумило,— «людина з глибоко поетичним світосприйманням» (стор. 13), нагороджена «дивною чистотою зору» (стор. 14), у нього «багате й щедре серце» (стор. 43) і тому «на кожній сторінці, в кожнім рядку чуєш биття його гарячого серця» (стор. 55).

«...Віртуозно, наче граючись, автор змушує читача то сміятись, то серйозно й захоплено стежити за виявом голубиної чистоти людського серця» (стор. 68). «Всі твори Олеся Гончара напрочуд поетичні» (стор. 10), «чудесні його новели» (стор. 47).

Він «зачарував читачів» (стор. 15), книга його має «виняткову чарівність» (стор. 17), образи мають «велику приворожливу силу» (стор. 24), а «такої особливої приворожливості творам Олеся Гончара надає його сердечне ставлення до людей...». Це — на 43 сторінці. На тій же сторінці йдеться про чарівливість і заворожливість творів письменника.

Приворожено-заворожений критик далі пише, як сповідається:

«Читаєш і ніби сам очищаєшся від дріб'язковості, від засміченості сприймання і стаєш вище... І в піднесеному хвилюванні відчуваєш пробудження своїх приспаних буденщиною сил(?!) і можливостей» (стор. 60).

Отаке буває з захвалювачами: сам і очистився, і став вище, і піднесено розхвилювався, і розбудив свої приспані сили, а хорошого письменника ні за що, ні про що обкадив так, що чхати й кашляти хочеться.

В одному місці, розбудивши в піднесеному хвилюванні свої приспані сили, зачарований критик, говорячи про мову Олеся Гончара, зайшов так далеко, що замість речення пустив граматично розбризканий «мовний» фонтан:

«Мова Олеся Гончара барвиста, як і його вся образна система (барвиста система! — **П. Г.**), це — бурхлива мовна ріка, яка виграє і виблискує усіма кольорами» (стор. 60).

Коротше кажучи, «мова — це мовна ріка»... От до чого похвали критика довели!

ХВАЛИ МЕНЕ, МОЯ ГУБОНЬКО!

«Кожна сучасна пісня має двох авторів: композитора і поета».

Фразу для епіграфа ми взяли з журналу «Вітчизна» (№ 5, 1951 р.) із статті «Українська радянська пісня». У статті тій мова йде і про композиторів, і про поетів-піснярів. Одних композиторів і поетів автор статті хвалить, інших гудить. Особливо цікаві думки висловлено на сторінці 169-ій:

«Характерно, що музика деяких пісень П. Майбороди іноді складалася раніше, всюди відповідає найточнішій і найпростішій його побудові (чиїй? кого це «його»? — **П. Г.**), навіть більше: сама мелодія «диктує» цю стрункість вірша:

Сяє Київ наш
У цвіту каштанів,
Світить степам Дніпрогесу зоря.
Устає в садах
Над тобою Канів
В славі живій Кобзаря».

Про пісню П. Майбороди «Мир переможе війну» автор статті говорить:

«Цей твір стоїть на рівні його найпопулярніших пісень.

Він — один з кращих серед творів про мир, написаних радянськими композиторами» і подає довгу (**на десять рядків!**) цитату.

На сторінці 172 автор статті продовжує: «Найбільш популярною та найбільш витриманою в дусі народних творів стала пісня Якова Цегляра «Заспіваймо пісню щиру» — святкова, радісна, сповнена відчуття творчого пориву».

Автор статті щедро вихваляє пісні, підносить їх до небес — і не можна з ним не погодитись. Бо хто ж може краще знати творчість Тереня Масенка, ніж сам Терень Масенко?

Адже тексти згаданих пісень належать його перу.

Таким чином, вдячний читач з авторитетних уст музикознавця Тереня Масенка довідується, що поет Терень Масенко уміє писати:

а) стрункі вірші;

б) пісні, що стоять «на рівні найпопулярніших пісень» або стають не тільки «найбільш популярними», а ще й «витриманими в дусі народних творів»;

в) твори, «одні з кращих серед творів»;

г) пісні «святкові, радісні».

Дуже переконливо виходить.

Як каже мудре народне прислів'я: хвальби — повні торби...

Павло ГЛАЗОВИЙ.

Леонід ЛЕНЧ

НАЙГОЛОВНІШЕ

Мене ось тут просять розповісти про свою подорож, які, мовляв, були в мене враження. Я, коли це потрібно, можу розповісти. Тільки я не вмію говорити красно. Хоч і доводилося мені виступати і на зборах, і на конференціях — навіть і на обласній виступала! І — нічого. Люди казали — добре.

Враження? Вражень, звичайно, чимало, але ввесь час працюєш, — голова — отакенна. Ні, таки справді! Чоловік було питає мене: «Галю, як у нас із молоком?» Я одразу: «Квартальний перевиконали...» А він: «Та я тебе питаю: вдома чи є в нас молоко?..»

Про подорож я дізналася, пам'ятаю, вранці на роботі... Була я в телятнику, телята напувала. А в мене там єсть серед моїх чотириногих друзів один найулюбленіший — чистопородний бичок Каприз. От стою я біля Каприза, умовляю його, щоб він пив, не пустував, — аж ось моя Томочка! Сама не своя!

— Мамо! Ідіть швидше, вас до правління викликають!

— Чого?

— Тітка Настя сказала, що вас хотять послати на виробничу нараду.

— Куди, в область?

— Ні, в Європу!

— Що ти, Томочко? В яку Європу?

— В європейську, де палії. Мамо, я за вас боюся, вони такі нахабні!

Я бачу, що дитина щось верзе, а проте якось ніби спочатку аж розгубилася. Це ж вам не в район і не в область їхати, а аж он куди — в Європу! Виду, розуміється, не показала, щоб не втеряти авторитету перед донькою.

— Нічого,— кажу,— донечко, ти про мене не турбуйся. У мене в тій Європі знайомих чимало. Ні, таки справді! Кого тільки не було в нашім колгоспі за останній час. Поляки були, румуни були, болгари були... І все люди хороші, поважні...

Ну, скинула я халата, помила руки та й пішла до правління. А там уже всі керівники зібралися і сам секретар райкому партії товариш Борцов приїхав.

Поздоровкалися. Товариш Борцов і каже:

— Угорська народна республіка запрошує вас до себе у місто Будапешт, Галино Олексіївно, на селянський з'їзд.

А я кажу:

— Передайте Угорщині від мене щире спасибі, товаришу Борцов, але я не можу — у нас на фермі корови телитися починають.

Товариш Борцов каже:

— Нічого, Фросина Головченко впорається без вас. Обов'язок радянських колгоспників передавати свій багатий досвід нашим закордонним друзям, допомагати їм своїми порадами. Не можна відмовлятися, Галино Олексіївно.

— Я розумію, — кажу, — їхати треба. Я — з радістю! Але в хлібо-

робів теж виробничі показники не погані. Може з них хтось поїде.

Товариш Борцов усміхнувся та й каже:

— А от раптом за кордоном ви з якимось англо-американським палієм війни зіткнетесь? Хіба мало їх тепер по всім світі вештається. Ну, а тваринники з усякою скотиною вміють поводитися.

Потім уже серйозно додав:

— Про всіляку підлоту й підступи паліїв війни ані на хвилину не слід забувати, Галино Олексіївно. Боротьба за мир — це тепер найголовніше! Велике лихо буде, як ми вчасно не дамо одкоша паліям. Читали, що вони в Кореї творять...

— Читала, — кажу. — Справді це якась скажена, дика звірота.

— Ніколи й ніде про це не забувайте. Щаслива путь!

Тисну я йому руку, а сама все про отелення думаю. Як же, — гадаю, — тут упораються без мене! Приходжу, а Вася — чоловік — урочистий такий. Він у мене дуже не любить, як я від сім'ї кудись виїжджаю. До райсну на два дні поїдеш — так і це для нього цілий землетрус. А тут він сам підійшов до мене, обійняв і сердечно так сказав:

— Їдь, Галю, я за тебе спокійний, людина ти загартована огнем і кров'ю, ти наших друзів погано не порадиш.

Почали готувати речі. Томочка каже:

— Мамо, вам в Угорщину не через Англію їхати?

Батько почав її соромити:

— Де Угорщина, а де Англія. Географії не знаєш?

А Томочка йому:

— Я питаю тому, що якби через Англію, то Еттлі мами ніколи б не пропустив.

...Ну, поїхала наша радянська делегація в Будапешт. Дорогою, звичайно, всі між собою познайомилися, дізналися, хто, звідки, які в кого показники. Різний народ був: і комбайнери, і трактористи, і рільники, і тваринники.

Угорці зустріли нас дуже привітно, з квітами. Повезли показувати місто. Місто красиве, мені сподобалося. Воно, ви знаєте, яке? Воно — подвійне. Тут — Буда, а тут — Пешт. А посередині — Дунай. Помилувалися ми з Дунаю, потім поїхали на могили, де лежать наші герої, — поклали на могили квіти. І я свого букета поклала, як Вася велів.

А ввечері розпочався наш з'їзд. І знаєте, що там зо мною було? Іду я на своє місце, раптом хапає мене якась жінка і починає цілувати. Дивлюсь, а воно — полька, що до нас у колгосп приїздила із своєю делегацією. Ми з нею тоді кріпко потоваришували.

Пішла у нас розмова, запитання. Вона на десять польських слів одно наше говорить: «добре», я на десять наших одне польське: «добже». Тільки й чути «добре», «добже», «добре», «добже»... Проте, нічого, добре поговорили і добже порозумілися.

Про самий з'їзд не говоритиму, про нього у газетах писано. Ні, таки справді! Взагалі поділилися досвідом. Вони про свої справи розповідали, ми про свої. Я так скажу: надої в них менші за наші. Але ж об'єктивна причина на те єсть: коли ми розпочали, а коли вони! Але, ви знаєте, вони дуже ростуть! Ні, таки справді!

Я теж виступала. Не зовсім ясна ще в них справа з обліком і платою за працю тваринникам за кількість і якість. Я роз'яснила, як у нас цю справу вирішено.

Під час перерви пішла я по залах виставку подивитися — фото, картини з угорського життя,— і тут на мене, уявіть, напоровся один палій. Ні, таки справді! Було це так. Подивилася я виставку і йду в буфет. Раптом до мене підходить статечний мужчина, пристойно одягнений, в окулярах. Подивитись на нього, ніколи й не подумаєш, що він такими справами займається.

Підійшов і звертається до мене по-нашому. Говорить досить чисто...

— Я представник вільної австралійської преси. Дозвольте дати вам кілька запитань, бо саме ви інтересуєте нашу газету, як проста селянка.

Чому, думаю, з ним не поговорити: людина з редакції, теж здалека приїхав.

— Будь ласка, кажу, давайте ваші запитання.

Він питає:

— Скажіть, навіщо ваша країна тримає озброєною таку велику армію? Як це треба розуміти?

Я відповідаю:

— Це треба розуміти виключно як брехню. У нас тільки незначна частина молоді служить в армії, а старіші віки давно вже демобілізовано.

Він кривиться.

— Ще одне запитання. Який настрій тепер у фермерів вашого села? Чи не помітно хвилювання?

А я вже бачу, що воно за птах, та й кажу:

— Дуже хвилюються наші фермери. Наша Коломбіна, чистопородна корова-костромичка, уперше телиться. Так ми дуже за неї хвилюємось, — можете так і записати собі у блокнот.

Він знову кривиться.

— Ще запитання. Чи вірно, що в Радянському Союзі винайдено зброю, сильнішу за атомну бомбу?

— Вірно, говорю, винайдено таку зброю. І вона зовсім не секретна, бо маємо ми її вже 33 роки. Правда — ось наша зброя. Говоримо людям правду в очі — і все!

А його вже, бачу, корчить усього.

— Не дуже, — він каже, — діє ваша зброя.

— Як не дуже? Подивіться-но на себе в дзеркало — вас усього перекривило!

Він аж позеленів з люті:

— Чи багато, — каже, — вас таких розпропагованих?

— Можна, — кажу, — полічити: у нас 200 мільйонів, та в Китаї — 475, та народні демократії...

Він блокнот у кишеню та дьору від мене.

От і все...

Переклав Остап ВИШНЯ.

Чеський гумор

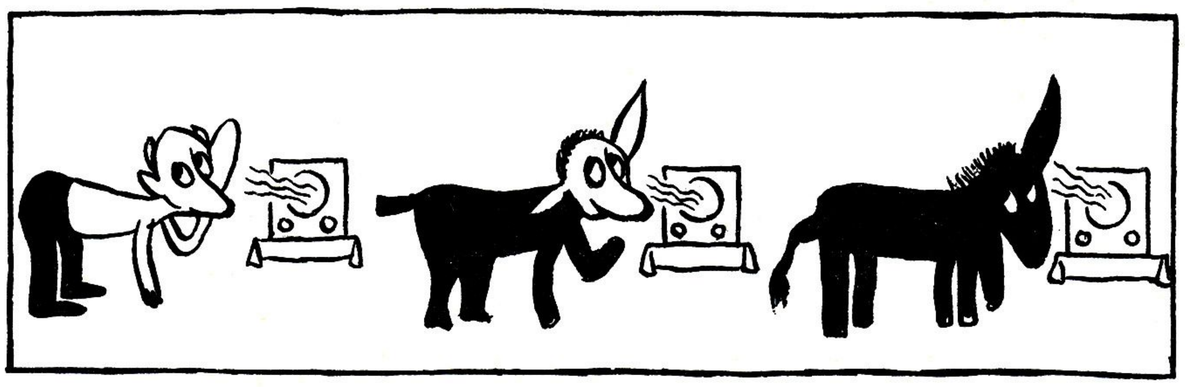

Слухач «Бі-бі-сі» й «Голосу Америки».

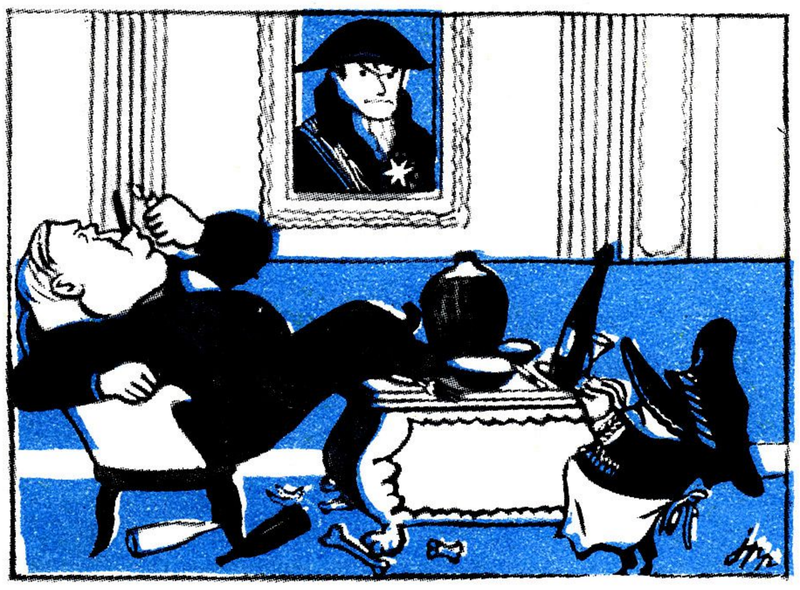

Маршал Тіто прийняв американського посла і радився з ним, як рівний з рівним.

ДОДАТОК ДО ПЛАНУ ШУМАНА

Аденауер запропонував французькому міністрові закордонних справ Шуману приєднати Францію до Західної Німеччини. На думку боннського канцлера, столицею нової держави міг би стати Вашінгтон.

Імперіалізм.

ІТАЛІЙСЬКА КАРТИНКА

— Ви певні, що поліцай був п'яний?

— Так. Я стояв один на тротуарі, а він раптом як закричить на мене: «Рррозійдись!!!»

ВІРНА ОЗНАКА

Спитали в одного німця в Західній зоні:

— Як ви можете відрізнити у вас оптиміста від песиміста?

— Дуже просто, — відповів той,— оптиміст вивчає російську мову, а песиміст — англійську.

«ДИКОБРАЗ».
(Прага).

Атлантичний ротенфюрер.

ЕТТЛІ.— Ви можете взяти невеличкий шматочок.

. . . . . .

ЕТТЛІ. — Хто вас цього навчив?
ТРУМЕН. — Історія Британської імперії.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

ДИРЕКТОРОВІ КЛОПОТИ

Знайомтесь. Гаврюшенко Григорій Павлович — директор Корецької МТС на Ровенщині.

Так от: не мав шановний Григорій Павлович клопоту, та за так забрав собі корову. Відтоді й обсіли його клопоти.

Корову треба доглядати й доїти. Звичайно, директор не буде ходити до неї з дійницею. Довелося взяти робітницю. А платити хто їй буде? Нехай, сказав Гаврюшенко, платить той, чия корова. А вона — емтеесівська. От і платить МТС.

А чим годувати корову? Ото клопіт!.. Добре, що колгоспів у районі чимало: там Гаврюшенко скубне, там смикне — і є. Цього року директор спинився на сіножатях колгоспу ім. Хрущова. Шість разів спинявся й вивіз звідтіль шість машин сіна. Тепер його у Гаврюшенка — ого яка скирта!

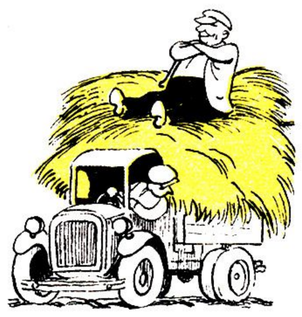

Як відомо — один клопіт іде та ще й другого за собою веде. Отак і Гаврюшенкові. Прийшов до нього з суду вирок, щоб сплатив квартирну плату. Небагато її назбиралося за три з половиною роки — всього 3525 крб.! Знову довелося Гаврюшенкові голову ламати, звідки гроші брати. І все ж таки придумав. Наказав бухгалтерії МТС не вираховувати з директора МТС жодної копійки на покриття заборгованості.

Де вже за цими клопотами думати про роботу. Не виконала МТС договірних зобов'язань з колгоспами весною — байдуже. Не виконала і в жнива — байдуже. І тепер не виконує — теж мало клопоту, бо Гаврюшенкові є про що клопотатися.

КОМЕРЦІЙНЕ ПОДРУЖЖЯ

Знайомтесь далі — директор Ізюмської бурякової бази на Харківщині Качалов Петро Прокопович з дружиною Євгенією Миколаївною. До чого тут дружина, питаєте? А до того, що Качалови перетворили бурякову базу на своє хазяйство і тепер ніяк не розберуть, де державне, а де їхнє.

Подружжя Качалових має великі комерційні здібності. Весною минулого року залишилось на приймальних пунктах чимало картоплі. Викликав Качалов завідуючих пунктами і каже: «Ось вам гроші за картоплю — по 80 коп. за кілограм. Здавайте гроші в касу і виписуйте ордери, що здали».

Здали завідуючі гроші, а Качалов картоплю на машини (в його розпорядженні ціла автоколона!) і... в Донбас. Ой, і побазарював же він там!

Цієї весни картоплі не було, то мусила вже дружина Качалова до торгівлі братися. Продавала вона і цукор, і жом, і навіть бурякове насіння.

За розголошення комерційних таємниць подружжя Качалових з бази було звільнено хіміка по сировині Суворова, завідуючого Циганським бурякопунктом Гаврикову та інших.

Коли керівники Харківського цукротресту довідалися про діяльність Качалова, вони негайно ж викликали його перед свої грізні очі і... відпустили з миром.

Повернувся Качалов додому та й хвалиться: «Живу, як у рідного батька за пазухою».

ПІД СИНОВИМ КРИЛОМ

Ще знайомтесь. Івченко Лука з Великої Олександрівки на Херсонщині. Основне місце його роботи — базар — агент по збору «містового» — плати за право продажу продуктів.

І уявіть собі: на такій немудрящій роботі зумів Івченко запровадити раціоналізацію. Щоранку йде він на базар не з порожніми руками, а з порожніми кошиками. Підходить до якої-небудь жінки, що розташувалася з своїми продуктами, і ласкаво каже:

— Платіть за місце.

— Та я ще ж не вторгувала,— відповідає та.

— Можна натурою,— каже Івченко і ще ласкавіш поглядає на продукти.

І починає «натура» йти в кошики. Іде картопля й буряки, іде борошно й крупа, іде масло й м'ясо.

Куди йдуть гроші, зібрані Івченком на базарі, сказати важко. Відомо лише, що значна частина їх до каси місцевого бюджету не доходить.

Пробували було скаржитись на Івченка, а він тільки посміхається: «Ідіть, — каже, — хоч до самого прокурора — не боюся!»

І не боїться! Бо районний прокурор Івченко Віктор — син отому Івченкові, що на базарі орудує.

Л. ГРОХА.

Видавництво «Мистецтво» зовсім не задовольняє великого попиту населення на кольорові репродукції з творів російських та українських класиків живопису.

Мал. БЕ-ША

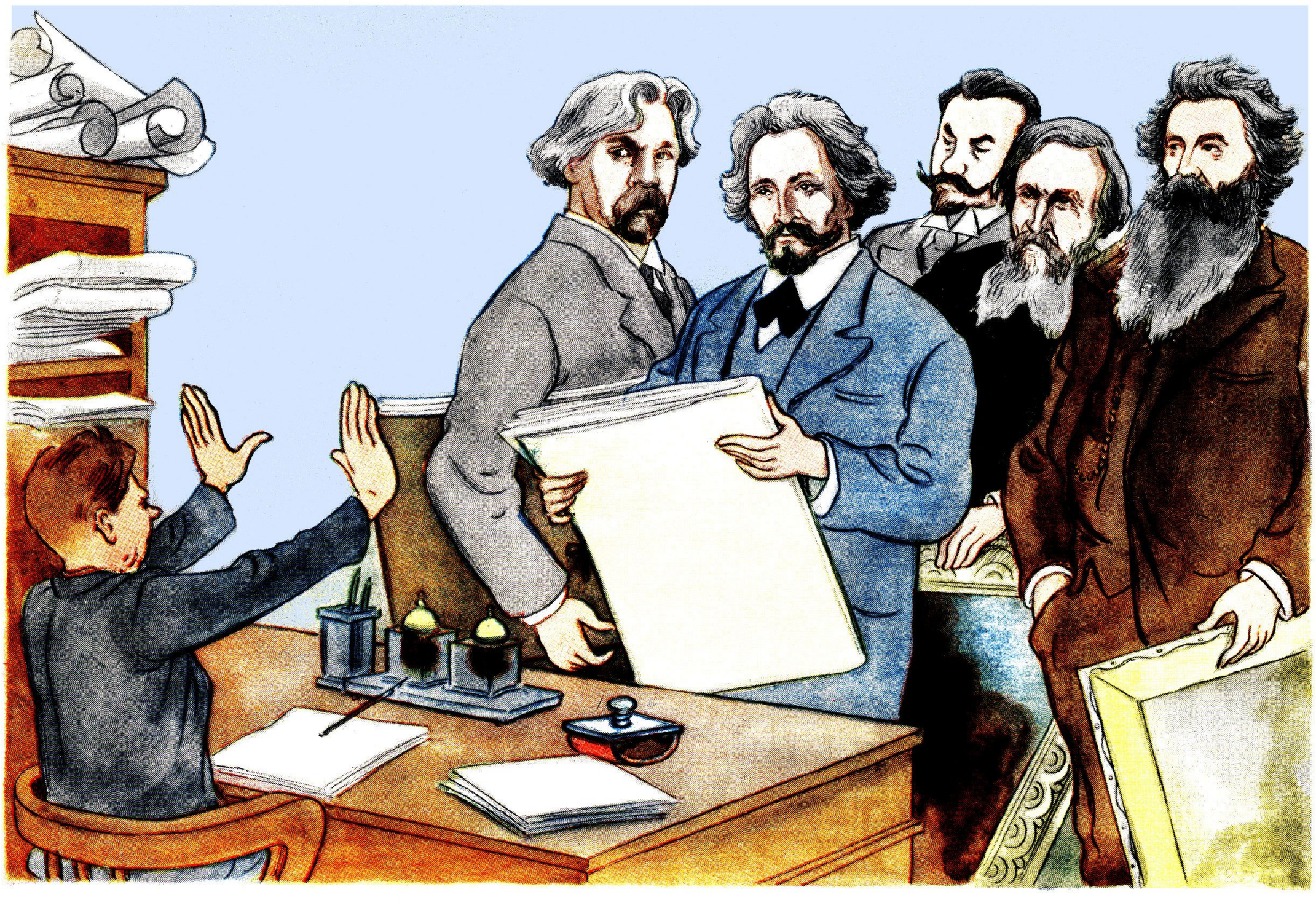

Директор видавництва «Мистецтво». — Товариші класики, нічого не вийде!

У ТРАМВАЇ

Завод з інститутом поряд,
Як часто у нас буває.
Робітники і студенти
Їздять в однім трамваї.

І сонячний зайчик веселий,
По вікнах метнувшись швидко,
Бачить в усіх під руками
Підручники і зшитки.

Кондуктор старий говорить:
— Бувають такі моменти,
Коли мені здається,
Що їдуть самі студенти.

А. РИВЛІН.
Переклад з російської.

Перечниця

ОД ПОНЕДІЛКА ДО ПОНЕДІЛКА

КОЗЯТИН. Пункт «Заготсіна». Завідуючий заготпунктом Кандибайло гукає: — Субота!

Мов з-під землі вискочив і став перед завідуючим приймальник сіна Субота.

— Йдуть підводи з сіном. Зустрічай і приймай! Мені ніколи.

Махнув рукою Кандибайло, сів та й поїхав кудись. А Субота почав приймати сіно. Приймає й обважує здавальників — кого на 100, кого на 70 кілограмів.

Раптом на пункт налетів, мов та гроза, уповноважений райуповмінзагу т. Кудисін. Вислухав він скарги колгоспників, переважив сіно, виявив обман. Почав метати на Суботу громи й блискавки. Аж тут, невідомо звідки, з'явився сам т. Кандибайло. Грім та блискавка впали на голову завідуючого... А той не розгубився і поставив... у буфеті громовідвід.

Сіли завідуючий з уповноваженим за столик. Перша блискавка вдарила в пляшку з горілкою, зашипіла й погасла. Грім ударив у кухлі з пивом і затих.

Увечері Кандибайло з Суботою поклали грізного уповноваженого на підводу та й повезли геть з очей...

— Пронесло! — сказав т. Кандибайло, рвучи акт про обважування.

І знову Субота обважує колгоспників не тільки в суботу, а й у понеділок, й у вівторок, і в середу, і в четвер, і в п'ятницю...

РАЙСУВЕРЕН

У ЛАНІВЕЦЬКОМУ районі, Тернопільської області, біля села Передмірки єсть озеро. На озері єсть дикі качки. 29 липня чималенько мисливців поприїздили на озеро на відкриття полювання. Приїхали мисливці і з сусідніх областей — Ровенської, Львівської, бо мисливський квиток дає право полювати на всій території СРСР. Тільки-но мисливці поставали на місця, ще й «пуделять» не починали,— як прискакав дільничний уповноважений Ланівецької райміліції Козлов.

— Киш з озера! — скомандував Козлов.

— Як «киш»? Ми з квитками! — запротестували мисливці.

— А так «киш»! «Киш-киша» з квитками. Бо начальник міліції Ланівецького району Калмиков наказав: «Осіб, що без дозволу приїхали полювати на цю територію, полювати не допускать і направлять за кордон своєї дільниці». Наказую і т. д...

Так і написано. Довелося їхати додому з «ні пуху, ні пера»...

І вийшла, з наказу Калмикова,— Ланівецька суверенна мисливська земля.

А як же з качками, що через кордони Ланівецького району перелітають — сюди й туди?

Ланівецьким зайцям чи там лисицям та вовкам т. Калмиков може наказати на хвости рожеві банти почіпляти, щоб знати, що вони ланівецькі. А з качками трудно. Як ти їх упіймаєш?

А може т. Калмиков і з качками щось придумає: фантазія у нього, видать, багатюща!

НОМЕР — НА ВЕСЬ ЖИТОМИР!

У ЛИПНІ цього року зустрілися на житомирському стадіоні «Спартак» хазяїн поля з футболістами міста Вінниці. Боролися за кубок України. Сто двадцять хвилин похвилювались болільники і розчаровані розійшлись: гра закінчилась унічию. Не бере!

На другий день знов зустрілись футболісти. Сто двадцять хвилин метушився по полю суддя-самоук Дембо. Аж упрів. Знов нічия — знов не бере!

Ще через день, закликані величезними афішами, «болільники» повалили до воріт стадіону, але всіх їх приголомшив лаконічний напис над віконцем каси: «Зустріч не відбудеться».

— Як так? Чому?

— Вінниця не приїхала... Здалася без бою!

— Взяло! — зраділи «болільники».

Запізніла радість! Виявилось, що «взяло» ще в перший день, коли спартаківцям записали програш за підміну гравця.

Про це знали футболісти, про це знав голова товариства «Спартак» (він же й тренер команди) т. Журавльов. Більше ніхто не знав.

ЖЕРТВА ПРОТЕКЦІЇ

Мал. С. САМУМА

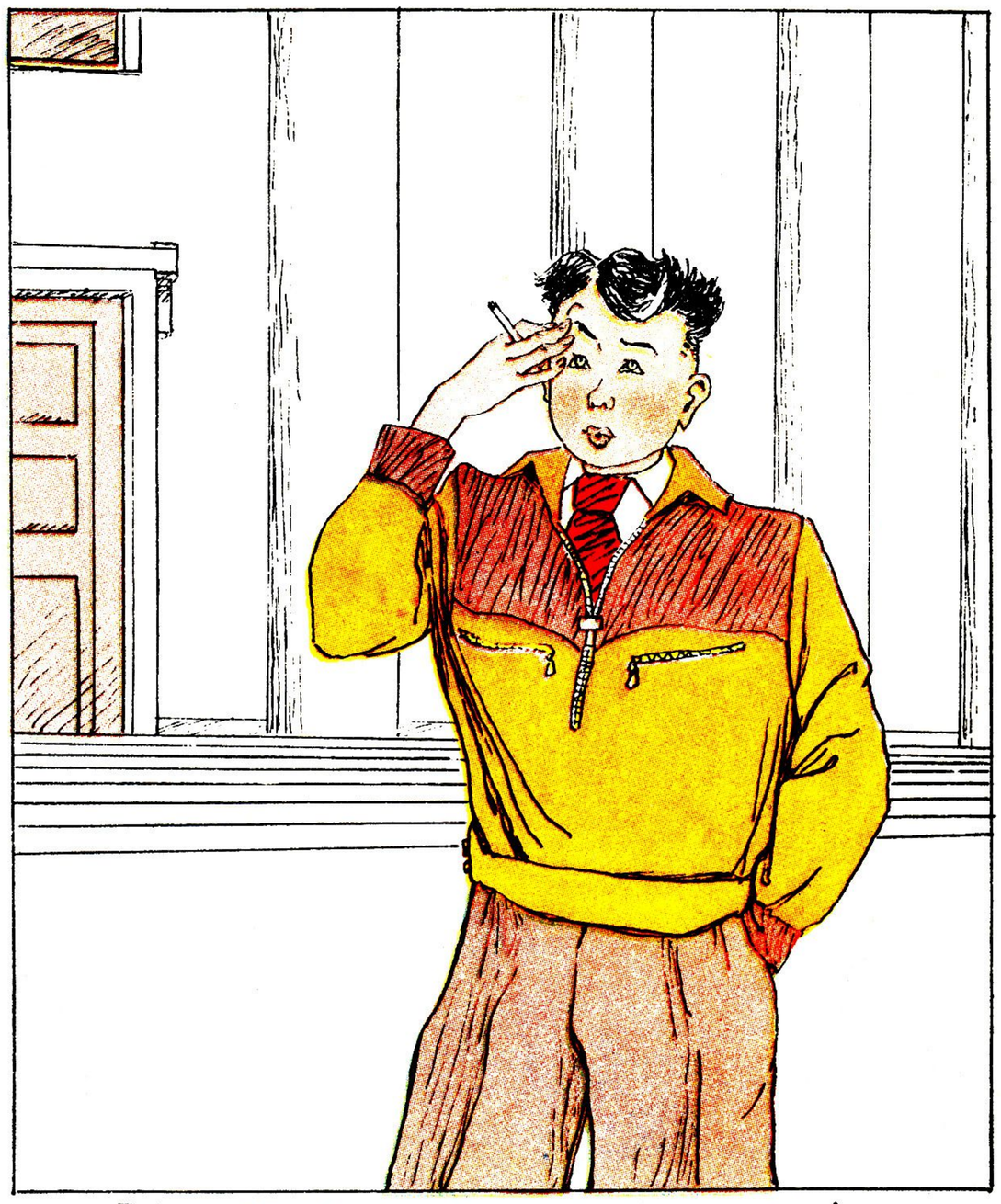

— В інститут влаштував мене дядько, стипендію я зможу сам одержувати, а от хто за мене буде вчитися — ніяк не додумаюсь...

Друга зустріч та аршинні афіші про третю — все це була просто футбольна комедія, поставлена Журавльовим тільки ради свіженької копійки.

Отакі футбольні номери уміють відколювати в Житомирі!

Ні в які вони ворота не лізуть. Навіть у футбольні.

КОРОВА У ВІДПУСТЦІ...

У МІСТІ Амвросіївці, Сталінської області, є цементний завод. Є на заводі завком, є й голова завкому, шановний Василь Тарасович Завгородній. У шановного Василя Тарасовича є корова з телятком. У селі Благодатнім є непоганий сад, де розташовано піонерський табір для дітей робітників цементного заводу.

Щоліта до табору спочатку виїздять діти, а слідом за дітьми виїздить туди корова Василя Тарасовича. І телятко. А щоб не було одному теляткові сумно, Василь Тарасович прикупив ще одно телятко. І така чудесна ідилія: отак граються та відпочивають дітки робітників, а отак — Василя Тарасовича телятка з коровою... А щоб корові Василя Тарасовича теж не було сумно, садівник Козоріз випускає в садок і свою корову. Корови солідно по садку походжають, дерева об'їдають, а телятка собі граються...

Інтересно знать, як за літо поправляються корови, на скільки вони збільшують молока, чи густішає молоко, і чи поправляються самі Василь Тарасович, беручи до уваги великі їхні профспілкові труди та турботи про власну корівку з телятками.

З ПЕРЕЛЯКУ

2 серпня 1951 р. Київська клінічна лікарня ім. Жовтневої Революції видала таку довідку № 11814:

СПРАВКА

Дана гр. (прізвище, ім'я, по батькові) в том, что он действительно находился в Октябрьской больнице в нервном отделении с 23/VI-1951 г. по 30/VIII-1951 г. по поводу спазма мозговых сосудов, склероза мозговых сосудов, инфаркта миокарда, специфич. васкулита головного мозга, псевдобульбар. синдрома.

Умер 30 июля 1941 г.

За ГЛАВВРАЧА **С. ГИТИС.**
ЗАВКАНЦ **Б. ШУЛЬМАН.**

Зверніть увагу:

«Справку» підписано 2 серпня 1951 року про те, що людина, яка померла 30 липня 1941 року, перебувала в лікарні з 23 червня по 30 серпня 1951 року.

Виходить, отже, що людина через десять років воскресла, лягла в лікарню, перелякала лікарку т. Гітіс і завканца т. Шульман,— вони з переляку й «тарарахнули» таку «справку», що від неї навіть здорову людину може вхопити васкуліт головного мозку.

ОХ, ОХТИРКО, ОХТИРКО, ОХ!

Славний город Охтирка, ще славнішої Сумської області.

В Охтирці знаменитий собор, що його будував Растреллі. Старовинний пам'ятник архітектури, на якому спеціальну дошку прибито, що він під охороною закону. Поки що розібрали біля собору кам'яну ограду, щоб огородити кріпкою огорожею міський сад. Од охтирян чи від кого? Сам собор перетворили на комору. А дошка висить...

А за собором — озеро. Колись воно було і прозоре, і глибоке, і красиве. Джерельне озеро. Тепер воно потроху заростає, вода підпахує... А яка ж це водойма прекрасна — і протипожежна, і для прикраси міста... Та й коропці там би плодилися та плюскалися.

Через Охтирку тече річка-невеличка. Для чого? Для маслозаводу! Масло з води бити? Ні! Нечистоти всі туди спускати, річку-невеличку забруднювати, славне місто Охтирку завонювати. Та не тільки з маслозаводу, а з усюди в ту річку-невеличку нечистоти й сміття скидають.

По всьому Союзу будують водойми, ставки, озера, цілі моря, а в Охтирці — навпаки: те, що є, і те не бережуть.

Під Охтиркою Ворскла славна тече здавна. І дуже добре, що тече. А які там чудесні місця для відпочинку! І охтиряни люблять свою Ворсклу. А от упорядкувати ці місця не догадаються. А якби влаштувати це все, та ще якби міськрада додумалася організувати доставку на річку й з річки відпочиваючих... По-перше — все це з лихвою б окупилося, а, по-друге, вдячні охтиряни завжди б керівникам міста із Ворскли букети з білих лілей приносили...

Та мало турбується Охтирська міськрада про своїх виборців!

Остап ВИШНЯ.

ВИСТАВКА ширнетреба

КРИЧУЩА ПРОДУКЦІЯ

Нам рекомендують обставити зали «Виставки ширнетреба» першосортною продукцією Житомирського мебльового комбінату (директор т. Зеленов).

Вибір широкий: стільці, буфети, дивани...

Стільці випускаються у світ з готовими тріщинами.

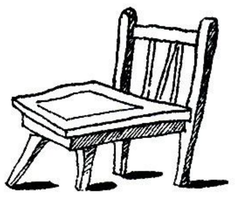

У буфетах дверці не відкриваються, а випадають. Висувні ж дошки, навпаки, не висуваються.

Дивани теж не кращі: спинки у них перекошені і на кожен дотик відповідають протяжним рипом.

Кричить продукція мебльового комбінату, протестує. На бракоробів скаржиться...

ВЕДМЕЖА ПОСЛУГА

Татусі й мамусі! Не лякайте ваших неслухняних діток лісовиком, дідом з торбою, «Бармалеєм». Це, по-перше, не педагогічно, а, по-друге, не дуже страшно. Купіть їм краще ляльку «Українка» виробництва Київського художньо-галантерейного промкомбінату.

У ляльки перекошене обличчя, скривлений рот, страшні очі.

Якщо й лялька не вплине на вашу неслухняну дитину, то придбайте «Мишку» того ж таки художньо-галантерейного комбінату. Ведмідь дивиться вовком, лапи у нього різної довжини, корпус деформований.

Цього ведмедя ви й самі злякаєтесь.

Випускаючи такі іграшки, ведмежу послугу дітям робить в. о. директора Київського художньо-галантерейного промкомбінату т. Аксьонов.

НЕ ХОЛОДНО І НЕ ЖАРКО

У Бориспільському районі, Київської області, широко рекламується продукт «мінцеху» райспоживспілки — «Мандариновий напиток».

Як запевняє голова райспоживспілки т. Приятель, це — прохолодний напій. Та чомусь від нього споживача кидає в холод і в жар.

Смаком своїм «Мандариновий напиток» нагадує щось середнє між гасом і рициною, а кольором — розведене водою фіолетове чорнило.

Покуштувавши цього прохолодного «напитку», бориспільці з огидою плюються, а т. Приятелю від цього не холодно і не жарко.

ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО

Деякі торговельні організації не дбають про збереження фруктів та овочів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Чому у вас гнилі овочі?
— Ніхто не купує.
— А чому ніхто не купує?
— Так вони ж гнилі!

ЯКА МАМА, ТАКА Й ЛЯЛЯ

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Не розумію, що сталося з моєю Лялечкою! Раптом почала вірити в усякі дурні прикмети. Чи не наврочив хто?

ПЛУТАНИНА

Спочатку наплутав відділ кадрів тресту «Укрплодовинрозсадник», призначивши пройдисвіта та п'яницю Армашова на посаду директора Знам'янського плодорозсадника (Кіровоградська область). Великим плутаником (від російського слова «плут») виявив себе і сам Армашов. Разом із старшим агрономом Дубовою та завгоспом Захаровим він систематично плутає державну кишеню з власною.

Кілька фактів. Узимку трактором розсадника перевозили утиль. Заробили 720 крб. Жодної копійки в касу не здали. Робітник Савенко підводою розсадника перевозив у місті вугілля. Працював 12 днів, заробляючи по 150—200 крб. щоденно. Армашов знову-таки ні копійки в касу не здав. Поділив поміж своїми. Продали вибраковану корову за 1280 крб., а в касу віддали 725! І т. д., і т. п.

За рік хазяйнування Армашова справи в плодорозсаднику дуже заплуталися. Настав уже, мабуть, час і розплутати їх...

М. ЧЕРЕДНИЧЕНКО.

ЧОГО ПЛАКАВ КІНЬ?..

Прийшли ми на 149 кінний завод ім. Ворошилова (Ворошиловградщина) і побачили... плаче кінь. Але через те, що «коняка не балака», ми самі розповімо, що порушило його спокій...

Кінь плакав того, що директор кінзаводу Василь Якович Заставний не дбає про коней. Тут немає водопоїв. Коні п'ють з калюж. Є на території заводу кілька колодязів, але їх не ремонтують...

Кінь плакав того, що він не хоче возити державне сіно для корів, що належать директорові заводу Заставному, старшому агрономові Раміну, старшому зоотехнікові Голдіну, старшому ветлікареві Шервуду, інженеру-будівельнику Файнгольду. Не хоче возити державне зерно для їхніх власних качок та гусей, корм для їхніх свиней та поросят...

Кінь плакав того, що чув, як керівники заводу хваляться людям про своє хороше ставлення до коней, а насправді довели кінське поголів'я до плачу.

Як бачите, є тут чому коневі плакати.

В. ЛОМАНОВ.

ПЕРЕДАЙТЕ...

Як відправити багаж пасажирською швидкістю зі станції Цвіткове? Дуже просто. Вас направляють у багажну контору. Там питають: «А дозвіл начальника станції є?» Ви — до начальника станції. Той посилає вас до начальника вокзалу, а той — до чергового. Черговий радить: «Ідіть у багажну контору». У багажній питають: «А дозвіл у вас є? Прийняти, звичайно, можна, але...»

Але ваш поїзд уже відправляється і доводиться важкі і незручні речі тягти у вагон. Ось чому ми змушені звернутись до вищого залізничного начальства через «Перець»: не можна, товариші, так бездушно, по-чиновницькому ставитись до пасажирів. Передайте це начальникові станції, той хай скаже про це начальникові вокзалу, той — черговому, а черговий — у багажну контору.

А. ПУТЬ,
науковий співробітник Інституту зоології Академії наук УРСР.

●

ВІД РЕДАКЦІЇ

У № 14 журналу, в розділі «Перечниця» було опубліковано замітку «Невмируща щука», в якій розповідалося, що завідуючий Яготинським мисливським заповідником (Полтавщина) т. Соловйов Г. П. браконьєрствує в ставку Київського міжобласного рибтресту, а прокурор Яготинського району т. Бут М. Г. захищає браконьєра.

Перевіркою на місці факти, наведені в замітці, не підтвердились. Редакція просить у т. т. Соловйова та Бута пробачення за безпідставне обвинувачення.

На винних у вміщенні неперевіреного матеріалу накладено стягнення.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

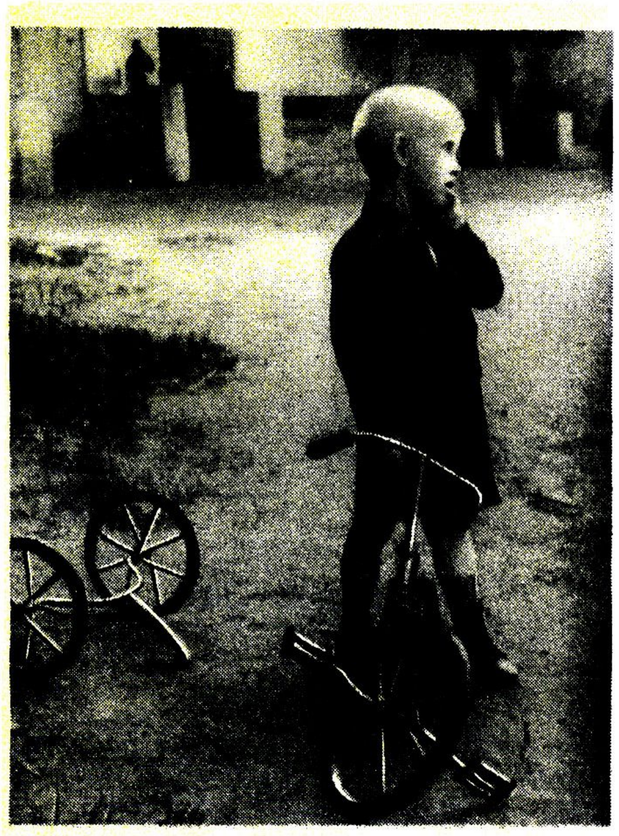

— Виростеш великим,— казав Юрі Рибалову батько,— я куплю тобі велосипеда.

Юрко виріс «великим». Коли синові стукнуло три з половиною роки, батько подарував йому новенького велосипеда з маркою: «Завод замків Сталінського міськпромкомбінату».

На другий день велосипед ще був у строю, але із строю вибув Юрко: необтесаним дерев'яним сідлом йому до крові натерло ноги.

На шостий день зашкутильгав велосипед: колеса почали виписувати «вісімки». А ще через шість днів з Юрковим велосипедом сталося те, що ви бачите на цьому фото.

Не плач, Юрку!

Поїдемо разом до Сталіно і розкажемо директорові заводу замків дяді Глатеру, що він випускає не велосипеди, а брак.

Після цього він уже браку не випускатиме, от побачиш!

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7** Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 17 (220) (на украинском языке). Підписано до друку 23.VIII. 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 03363. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2956. Тираж 100.000 прим.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

У БЄЛГРАДІ—МІСТІ ШПИКІВ

Все живе — на підозрі.